

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/22/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010620
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3815010620.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Beáty Javorkovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18. júla 2018 prejednal sťažnosť prokurátorky Okresnej prokuratúry v Prievidzi v trestnej veci obžalovaného

D.. H. C.

nar. X.XX.XXXX v R., trvale bytom R. - U. G., E. Z. č. XXXXX/X/C,

ktorú podala proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T/180/2015 zo dňa 25.10.2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť prokurátorky z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 09.12.2015 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry v Prievidzi na Okresný súd v Prievidzi obžalobu na D.. H. C. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák.

Uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/180/2015 zo dňa 25.10.2017 bola podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku trestná vec obžalovaného pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného času v roku 2003 do 28.2.2015 v bytoch v D. na E. ulici číslo XX/X a na ulici J. G. číslo XXX/XX a v R. na E. ulici číslo X/C sa správal k B.. B. C., ktorá bola v tom čase jeho manželka a k dcére maloletej J. J., narodennej X.X.XXXX tak, že im spôsobil psychické utrpenie, jeho konanie u B.. B. C. a u dcéry maloletej J. J. vyvolávalo strach, úzkosť, stres a obe stratili pocit bezpečia, pričom, - od presne nezisteného času v roku XXXX do roku XXXX B.. B. C. a maloletú dcéru J. J. opakovane vyhánal z bytu na E. ulici č. XX/X so slovami, že to je jeho byt, nech manželku živí jej rodina, opakovane sa v prítomnosti maloletej dcéry J. J. s B.. B. C. hádal, vulgárne jej nadával, v dôsledku čoho B.. B. C. spoločne s dcérou opustili byt, po odchode sa o ne každý raz približne po dobu troch týždňov nezaujímal, nedával im žiadne peniaze a následne prišiel pre ne k matke poškodenej, ospravedlňoval sa a chcel, aby sa vrátili, čo sa opakovalo v rôznych intervaloch a taktiež B.. C. zakazoval sa stretávať s jej rodinou, - dňa 29. 5. 2005 v doobedňajších hodinách, v D., v byte na E. ulici č. XX/X nadával manželke B.. B. C., následne jej vykrúcal ruky, zhodil ju na posteľ v spálni, škrtil ju a kričal, že ju zabije, keď sa B.. C. podarilo oslobodiť, odišla z bytu a keď sa do bytu vrátila približne po 20.00 h toho istého dňa, vyhrážal sa jej neidentifikovanou pištoľou, že ak vojde do spálne, zabije ju, uvedené B.. C. nahlásila na políciu, kde bola vec vedená pod č. ORP 1446/1-OSV-PD-2005, avšak pod nátlakom obvineného vzala svoje oznámenie späť, v dôsledku čoho policajný orgán Okresného riaditeľstva PZ, oddelenia skráteneho vyšetrovania Prievidza vec odmietol,

- od presne nezisteného času v roku 2008 do 2. 11. 2012 v D., v byte na ulici J. G. č. XXX/XX pod vplyvom alkoholu opakovane a v pravidelných intervaloch sa k manželke B.. B. C. a k dcére maloletej J. J., nar. X. X. XXXX správal agresívne, kričal na ne, vulgárne nadával poškodenej B.. B. C. a potom,

ako sa poškodená s maloletou dcérou zamkli v detskej izbe, búchal na dvere a kričal, aby dvere otvorili a v uvedenom období viackrát, keď dcéra maloletá J. J. nevstala ráno z postele, túto obliab vodou a kričal na ňu,

- v dňoch 5. 2. XXXX, 5. 8. XXXX a od februára 2014 do 28. 6. 2014 opakovane minimálne dňa 28. 4. 2014, 4. 5. 2014, 7. 5. 2014 a 27. 6. 2014 v R., v byte na E. ulici č. X/C v prítomnosti maloletej dcéry J. J. vulgárne nadával manželke B.. B. C. a dcére maloletej J. J., vyhánal ich z bytu, kričal na ne, ponižoval B.. B. C., hovoril jej, že je príživníčka, zlodejka, správal sa k nej hrubo, agresívne, dňa 17. 4. 2014 nadával dcére maloletej J. J. a kričal na ňu, dňa 26. 5. 2014 oblieval dcéru maloletú J. J., ktorej bolo zle a nemohla vstať z postele, vodou, pritom jej a B.. B. C. vulgárne nadával, dňa 16. 6. 2014 pred dcérou maloletou J. J. vulgárne nadával manželke, vyhánal ju z bytu, vyhrážal sa jej, že keď pôjde do spálne, kopne ju do hlavy, zatočí s ňou a vytrhá jej vlasy a dňa 28. 6. 2014 chytil B.. B. C. za ruky a vykrúcal jej ich a vyhrážal sa jej vybitím zubov,

- od februára 2014 do 26. 5. 2014, v R., v byte na ulici E. č. XV.. C. prestal dávať peniaze predovšetkým na stravu, v dôsledku čoho si bola nútená požičať peniaze od jej matky C. G. a od syna M. V., pričom dňa 26. 5. 2014, potom, ako sa od obvineného dozvedela, že má dispozičné právo k jeho účtu, previedla na svoj účet 10 000 € a v období od februára 2014 do 28. 6. 2014 potom, ako zaviezla dcéru maloletú J. J. do školy, aby nezostala s obvineným sama v byte a aby sa vyhla hádkam s ním, zdržiavala sa mimo bytu, pričom dňa 28. 6. 2014 spolu s dcérou maloletou J. J. sa po nátlaku a vyhánaní obvineného odsťahovala z R. do D.,

- od marca 2014 do 28. 6. 2014, v R., v byte na E. ulici č. X/C zakazoval manželke B.. B. C., aby sa voľne pohybovala po byte počas jeho prítomnosti v byte, mohla sa zdržiavať len v pracovni, keď ju videl v kuchyni alebo v spálni vulgárne jej nadával a vyhrážal sa jej, že ju kopne do hlavy, pričom B.. B. C. spávala s dcérou maloletou J. J. v pracovni na rozťahovacej posteli, určil B.. C. a dcére maloletej J. J., že sa z bytu odsťahujú do konca júna 2014 a dňa 16. 6. 2014 zamkol pracovňu, v dôsledku čoho musela B.. C. do 28.06.2014 spať s dcérou maloletou J. J. v detskej izbe na jednej, dcérinej posteli,

- od 29. 6. 2014 do 28. 2. 2015 v Prievidzi, najmä v byte na ulici J. G. č. XXX/XX nad rámec obvyklého záujmu o dcéru kontaktoval svoju dcéru maloletú J. J., nar. X. X. XXXX a to tak, že jej často a to aj niekoľkokrát denne posielal SMS a MMS správy, telefonoval jej a navštevoval ju v byte na ulici J. G. č. XXX/XX, pričom v SMS správach, v telefonátoch a pri návštevách ju opakovane žiadal, prehovárал a robil na ňu nátlak, aby s ním išla do R. a nerešpektoval to, že s ním do R. nechce ísť, čo mu opakovane povedala, SMS správami ju okrem iného citovo vydieral a spôsoboval jej stres, okrem toho opakovane kládol dcére maloletej J. J. otázky týkajúce sa matky B.. C., pričom ju nahrával na mobilný telefón v dňoch 15. 1. 2015, 26. 1. 2015 a 9. 2. 2015, pri rozhovoroch s dcérou maloletou J. J. obviňoval B.. C. z toho, že ona odišla z R., v prípade, že maloletá J. J. na jeho SMS správy a telefonáty nereagovala, kontaktoval B.. C. alebo prišiel osobne do D., B.. B. C. obviňoval, z toho, že dcére maloletej J. J. zakazuje ísť s ním do R., dcéru maloletú J. J. manipuloval, aby sa negatívne vyjadrovala k vplyvu matky B.. B. C. na ňu, počas návštevy v byte na ulici J. G. č. XXX/XX, v dňoch 16. 8. 2014, 3. 9. 2014 a 19. 12. 2014 vulgárne nadával a hádal sa s B.. C. a to v prítomnosti dcéry maloletej J. J. a dňa 23. 12. 2014 v D., na ulici J. G. č. XXX/XX si dvere na byte, ktoré boli zaistené retiazkou otvoril kľúčom, nepočkal na B.. B. C., dvere na byte vykopol, retiazku roztrhol pričom v byte sa v tom čase nachádzali B.. B. C. a dcéra maloletá J. J., a tohto konania sa od októbra 2012 do 28. 2. 2015 dopúšťal, hoci vedel o tom, že dcéra maloletá J. J. trpí panickými úzkostnými záchvatmi a úzkostnou depresívnou poruchou, pričom si bol vedomý negatívneho vplyvu jeho konania na jej zdravotný stav, čo mu povedala aj samotná dcéra maloletá J. J., pritom vyššie uvedenými konaniami viackrát rozrušil maloletú J. J. a táto viackrát dostala panický záchvat, v dôsledku čoho musela s ňou ísť B.. B. C. viackrát na lekársku pohotovosť, postúpená O. úradu v Prievidzi, odbor všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Prievidza na prejednanie priestupku, pretože súd zistil, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mohol byť priestupkom.

Proti tomuto uzneseniu podala sťažnosť prokurátorka okresnej prokuratúry. V úvodných pasážach sťažnosti prokurátorka reprodukuje dôkazy, ktoré boli v predmetnej trestnej veci vykonané a s poukazom na tieto dôkazy namietala, že rozhodnutie súdu považuje za nezákonné a nesprávne, pretože súd sa pri hodnotení dôkazov dôsledne neriadil ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., nakoľko vykonané dôkazy nehodnotil po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a aj v súhrne a nemal vec obžalovaného postúpiť na prejednanie ako priestupku. K polemikám súdu ohľadne zákonnosti a prípustnosti nahrávok vyhotovených poškodenou ako dôkazou uviedla, že právo na ochranu súkromného života nie je a nemôže byť absolútne, a preto zvukový záznam môže byť použitý ako dôkazný prostriedok trestného konania, a to práve na dokumentovanie a dokazovanie porušenia ustanovení Trestného zákona. V tomto prípade je podstatný dôvod a motív, ktorý viedol poškodenú k vyhotoveniu zvukových záznamov a to na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení, pričom nahrávala

len konfliktné situácie za účelom zadokumentovania správania sa obžalovaného voči nej a voči dcére. Keďže v danom prípade ide o nahrávku komunikácie medzi súkromnými osobami, možno nahrávky považovať za vyhotovené v súlade s ustanovením § 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z dôkazov zadovážených v prípravnom konaní a vykonaných súdom na hlavných pojednávaniach vyplynulo, že obžalovaný sa dopustil konania uvedeného v obžalobnom návrhu. Je potrebné konštatovať, že obe poškodené prežívali v dôsledku konania obžalovaného utrpenie, strach a stres. Poškodená sa postupom času voči konaniu obžalovaného obrnila a zocelila, takže v súčasnej dobe pôsobí relatívne vyrovnaná a pôsobí ako relatívne psychicky vyrovnaná a silná. Treba sa však pozerať na konanie obžalovaného v tom čase, keď k nemu dochádzalo a treba sa zamyslieť nad tým, čo poškodené prežívali, ako vnímali konanie obžalovaného a ako toto pôsobilo predovšetkým na ich duševné zdravie a na psychiku v momente, keď ku konaniu dochádzalo. Maloletá poškodená mala psychické problémy už od jesene roku 2012 a chodila k psychiatricke G.. I.. Obžalovaný svojím správaním a konaním viackrát rozrušil poškodenú maloletú tak, že táto dostávala panické záchvaty, v dôsledku čoho musela ísť s ňou matka na lekársku pohotovosť. Obžalovaný o diagnózach dcéry vedel a napriek tomu konal voči poškodeným takým spôsobom, ako je to uvedené v obžalobnom návrhu. Poukazovala na výpovede G.. I., svedkyne N., svedka V., svedkyne A., ktorí sa k stavu maloletej vo svojich výpovediach vyjadrili. Potrebné je tiež vziať do úvahy správu psychologičky G.. F., podľa ktorej maloletá bola veľmi citlivá na komunikáciu medzi rodičmi a na hádky medzi nimi, čo u nej vyvolávalo depresívne ťažnosti. Aj skutočnosť, že obžalovaný nedával poškodenej peniaze, prispela k jej psychickému stavu, pretože to bolo pre ňu ponížujúce a frustrujúce. Podľa prokurátorky, ani maximálne lži skóre zistené znalkyňou G.. F. u poškodenej B.. B. C. neznamena nič viac a nič menej ako to, že poškodená mala pri vypĺňaní dotazníka snahu prezentovať sa v lepšom svetle, ale rozhodne to neznamena, že klame, resp. má sklony ku klamstvu alebo k vymýšľaniu, alebo že jej výpovede sú nepravdivé. Ďalej prokurátorka podrobne rozoberá jednotlivé dôkazy v predmetnej trestnej veci a konštatuje, že po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo aj v súhrne je potrebné dospieť k jednoznačnému názoru, že bolo preukázané, že skutky uvedené v obžalobnom návrhu sa stali, že ich spáchal obžalovaný a že boli splnené podmienky na vyvodenie trestnej zodpovednosti obžalovaného. Jeho konanie voči poškodeným dosahovalo takú mieru intenzity psychického utrpenia, že ho treba považovať za týranie v zmysle § 208 Tr. zák. Páchateľ sa snažil svojím konaním narušiť sebavedomie poškodenej, spôsobiť závislosť týranej osoby na ňom a spôsobiť degradáciu psychiky poškodenej, aby obeť nepociťovala jeho konanie ako niečo zlé, čo sa vymyká normálu. Záverom sťažnosti žiadala, aby krajský súd podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a tomuto uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Obžalovaný sa vo svojom vyjadrení k sťažnosti prokurátorky stotožnil s postupom súdu prvého stupňa a napadnuté uznesenie považuje za zákonné a správne. Reprodukoval jednotlivé dôkazy, ktoré boli v predmetnej trestnej veci vykonané a ktoré podľa jeho názoru súd prvého stupňa správne vyhodnotil a dospel k správne mu záveru. Postupoval pritom v zmysle zákona, vykonal skutočne rozsiahle a podrobné dokazovanie a po dôslednom vyhodnotení dôkazov jednotlivo aj v ich súhrne vo veci rozhodol. Možno prijať spoľahlivý záver, že okrem skresľujúcich, fabulujúcich, subjektivistických a tendenčných vyjadrení poškodenej B.. B. C., nebol obžalobou predložený ani jeden priamy, či nepriamy usvedčujúci dôkaz. Poukázal aj na to, že v písomnom vyhotovení obžaloby nemožno rozoznať, podľa akého právneho predpisu z hľadiska účinnosti obžaloba jeho konanie posudzujú. Vzniká tu teda otázka, ktorú obžaloba nezodpovedala, podľa akého zákona jeho konanie posudzovala. Záverom žiadal, aby krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť prokurátorky ako nedôvodnú zamietol.

Keďže sťažnosť bola podaná včas a osobou oprávnenou, Krajský súd Trenčín na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátorky nie je dôvodná.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne a v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ uvedenou v § 2 ods. 4 Tr. por. vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správne mu skutkovým zisteniam i právne mu záveru. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku. Pritom podrobne a v súlade s vykonanými dôkazmi presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti a dôkazy oprel svoje závery a pre ktoré dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právne mu záveru. Jeho

rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje.

Krajský súd na podklade vo veci súdom prvého stupňa vykonaných dôkazov dospel k záveru, že vykonané dôkazy nielenže pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie (možnosti) skutkového riešenia, keď podľa jednej, prezentovanej obžalobou a na podklade predovšetkým tvrdenia poškodenej B. B. C. a čiastočne mal. J..J. by skutkový stav mohol odôvodniť záver o naplnení skutkovej podstaty žalovaného trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. obžalovaným, a to jeho zákonného znaku spočívajúceho v spôsobovaní psychického utrpenia ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu a stresu, citovým vydieraním a iným správaním, ktoré by ohrozovalo ich psychické zdravie. Na druhej strane z výpovedí G.. I. a D.. R. ale predovšetkým zo znaleckého posudku a výpovede znalkyne G.. F. vyplynulo, že u B. B. C. sa neprejavili znaky týranej ženy, ani depresie ani neurotické prejavy a u mal. J.J. zistila CAN syndróm t.j. prejav neprimeraného správania sa k maloletej, keď nie sú uspokojované jej základné, emočné, biologické potreby a na podklade rozvodu rodičov sa u nej zhoršoval psychický stav. Výpoveď znalkyne ohľadne tejto dôležitej okolnosti, z ktorej by súd mohol dovodiť existenciu už hore uvedeného zákonného znaku žalovaného trestného činu je pritom veľmi vyčerpávajúca a podľa názoru odvolacieho súdu je veľmi dôležitý aj jej záver, že pri vypíňaní dotazníka pre potreby vypracovania znaleckého posudku poškodená dosiahla maximálne ľži skóre, čo znamená ukázať sa v čo najlepšom svetle, má sklony ku zastieraniu a klamaniu. Z tohto pohľadu je potom potrebné aj jednotlivé tvrdenia poškodenej v čiastkových útokoch uvedených v obžalobe vyhodnotiť s prihliadnutím na takto dotknutú vierohodnosť. (Napokon o možnej nevierohodnosti tejto svedkyne - poškodenej svedčia aj jej niektoré mediálne vyjadrenia, súvisiace s vecou).

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, síce skutok tak ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého uznesenia obžalovaný z hľadiska objektívneho konania spáchal, ale dôkazná situácia zároveň nepostačuje na to, aby bolo možné spoľahlivo vyvodiť aj jednoznačný a nepochybný záver o podstatnej skutkovej otázke, teda o tom, ktorá z uvedených dvoch verzií (možností) z hľadiska ustálenia zákonného znaku žalovaného trestného činu zodpovedá skutočnosti. Záver o vine musí byť totiž založený na jednoznačne zistených a bezpečne preukázaných faktoch a nie na domnienkach založených na pravdepodobnosti. Takýto záver nemožno preto vyvodiť len na podklade dôkazov, na ktoré poukazovala v sťažnosti prokurátorka, keď ďalšie vo veci okresným súdom vykonané dôkazy podľa názoru odvolacieho súdu pripúšťajú aj druhú, protichodnú a vylučujúcu verziu (možnosť), podľa ktorej v predmetnom skutku absentuje zákonný znak týrania. Keď vykonané dôkazy pripúšťajú záver aj o druhej možnosti skutkového riešenia, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, nepostačujú takéto dôkazy na jednoznačný a nepochybný záver o jeho vine v zmysle obžaloby. Zo zásady prezumpcie neviny uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. por. vyplýva nielen zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ale aj to, že obvinenému musí byť vina preukázaná. Znamená to, že obvinený nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech, teda ak obvinený niektorú skutočnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že táto okolnosť zodpovedá skutočnosti a rovnako ak obvinený k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodiť záver, že také tvrdenie je nepravdivé. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. prichádza do úvahy práve vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o niektorej skutočnosti, trvajú, a tak je tomu aj v posudzovanom prípade, aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných a potrebných dôkazov na náležité zistenie skutkového stavu.

Je síce faktom, že správanie sa obžalovaného voči svojim blízkym presiahlo rámec normálneho spoluzitia v rodine a jeho správanie po vstupe do „vysokéj politiky“ sa stalo voči nim veľmi arogantným, ako tomu nasvedčujú skutky ustálené súdom prvého stupňa. Na druhej strane aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný tam uvedeným konaním mohol naplniť znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, preto súd prvého stupňa správne trestnú vec podľa § 280 ods. 2 Tr. por. postúpil Obvodnému úradu v Prievidzi, odboru všeobecnej vnútornej správy na prejednanie ako priestupku.

Pre úplnosť senát nadriadeného súdu z pohľadu dôvodov sťažnosti prokurátorky týkajúcich sa vykonania dôkazu vo forme hlasových nahrávok niektorých hádok obžalovaného s poškodenou, resp. vyhrážok,

uvádza, že ani tieto podstatne nemôžu zmeniť záver vyplývajúci z dôkaznej situácie o absencii zákonného znaku žalovaného trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zák. tak, ako to už bolo uvedené v predchádzajúcej časti tohto uznesenia.

Krajský súd po preskúmaní veci, vzhľadom na už uvedené dôvody, dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa, a preto sťažnostné námietky prokurátorky nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátorka navrhla vyhodnotiť inak, než urobil okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Krajský súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť.

Vzhľadom na už uvedené dôvody krajský súd nepovažoval sťažnosť prokurátorky za dôvodnú, a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.